ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο πενταμελές τμήμα)

της 7ης Σεπτεμβρίου 2022*

«Υπαλληλική υπόθεση – Προσωπικό της ΕΤΕπ – Αποδοχές – Αποζημίωση επανεγκατάστασης – Μεταφορά της κατοικίας του υπαλλήλου στη δική του εστία (“propre foyer”) μετά την αποχώρησή του από την υπηρεσία – Άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων που εφαρμόζονται στο προσωπικό της ΕΤΕπ – Έννοια της εστίας (“foyer”) – Γραμματική ερμηνεία σύμφωνα με τη γλωσσική απόδοση που υπερισχύει – Πλήρης δικαιοδοσία – Χρηματική διαφορά – Παραδεκτό»

Στην υπόθεση T-529/20,

LR, εκπροσωπούμενος από τους J. L. Gómez de la Cruz Coll και M. Casado García-Hirschfeld, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕπ), εκπροσωπούμενης από τις A. V. García Sánchez και I. Zanin, επικουρούμενες από τους A. Manzaneque Valverde και J. Rivas de Andrés, δικηγόρους,

καθής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Van der Woude, Πρόεδρο, Σ. Παπασάββα, R. da Silva Passos, V. Valančius (εισηγητή) και M. Sampol Pucurull, δικαστές,

γραμματέας: P. Nuñez Ruiz, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 24ης Φεβρουαρίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή του βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ και του άρθρου 50α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο προσφεύγων, LR, ζητεί, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕπ) της 9ης Ιανουαρίου 2020 με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή του για τη χορήγηση της αποζημίωσης επανεγκατάστασης (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η ΕΤΕπ στην καταβολή της αποζημίωσης επανεγκατάστασης, πλέον τόκων υπερημερίας υπολογιζομένων βάσει του επιτοκίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) προσαυξημένου κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Ο προσφεύγων προσελήφθη από την ΕΤΕπ στις [εμπιστευτικό] και συνταξιοδοτήθηκε στις [εμπιστευτικό].

3 Κατά την περίοδο αυτή, ο προσφεύγων διέμενε με την οικογένειά του στο [εμπιστευτικό].

4 Στις 4 Σεπτεμβρίου 2019 ο προσφεύγων ζήτησε από την ΕΤΕπ να του καταβάλει αποζημίωση επανεγκατάστασης διότι, μετά τη συνταξιοδότησή του, είχε μετακομίσει στη [εμπιστευτικό].

5 Στις 9 Ιανουαρίου 2020 η ΕΤΕπ απέρριψε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, την αίτηση του προσφεύγοντος με την αιτιολογία ότι ήταν κύριος του σπιτιού στο οποίο είχε επανεγκατασταθεί και ότι, ως εκ τούτου, δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις χορήγησης της αποζημίωσης επανεγκατάστασης που προβλέπονται στο άρθρο 13 των διοικητικών διατάξεων που εφαρμόζονται στο προσωπικό της ΕΤΕπ (στο εξής: διοικητικές διατάξεις).

6 Στις 19 Φεβρουαρίου 2020 ο προσφεύγων ζήτησε από τον πρόεδρο της ΕΤΕπ τη χορήγηση της αποζημίωσης επανεγκατάστασης στην περίπτωση που, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 12ης Μαΐου 2021, DF και DG κατά ΕΤΕπ (T-387/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:258), το Γενικό Δικαστήριο θα αποφαινόταν υπέρ των προσφευγόντων και, επικουρικώς, την επανεξέταση της προσβαλλόμενης απόφασης, σύμφωνα με το άρθρο 41 του κανονισμού του προσωπικού της ΕΤΕπ.

7 Με την απόφαση της 15ης Μαΐου 2020, η οποία επιδόθηκε στις 20 Μαΐου 2020, η ΕΤΕπ απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος για επανεξέταση (στο εξής: απόφαση για την απόρριψη της αίτησης επανεξέτασης), με την αιτιολογία ότι, σύμφωνα με τη δική της ερμηνεία, με τη φράση «propre foyer» (δική του εστία), η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων, νοείται το ακίνητο του υπαλλήλου ή μέλους της οικογένειάς του.

Αιτήματα των διαδίκων

8 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να ακυρώσει την απόφαση για την απόρριψη της αίτησης επανεξέτασης·

– να υποχρεώσει την ΕΤΕπ στην καταβολή της αποζημίωσης επανεγκατάστασης πλέον τόκων υπερημερίας, υπολογιζομένων βάσει του επιτοκίου της ΕΚΤ προσαυξημένου κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες·

– να καταδικάσει την ΕΤΕπ στα δικαστικά έξοδα.

9 Η ΕΤΕπ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του αιτήματος περί ακυρώσεως της απόφασης για την απόρριψη της αίτησης επανεξέτασης

10 Με το δεύτερο αίτημά του, ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση για την απόρριψη της αίτησης επανεξέτασης.

11 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία που αφορά ιδίως τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), ο οποίος πρέπει να εφαρμοστεί κατ' αναλογίαν εν προκειμένω, αίτημα ακυρώσεως στρεφόμενο τυπικώς κατά απόφασης με την οποία απορρίπτεται διοικητική ένσταση έχει ως αποτέλεσμα, στην περίπτωση που η απόφαση αυτή στερείται αυτοτελούς περιεχομένου, να υποβάλλεται στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου η πράξη κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση (πρβλ. απόφαση της 17ης Μαρτίου 2021, ΕΙ κατά ΕΤΕπ, T-585/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:142, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

12 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η απόφαση για την απόρριψη της αίτησης επανεξέτασης δεν μεταβάλλει ούτε το νόημα ούτε το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, με την οποία η ΕΤΕπ αρνήθηκε να χορηγήσει στον προσφεύγοντα την αποζημίωση επανεγκατάστασης λόγω της μετακόμισής του στη [εμπιστευτικό].

13 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η ΕΤΕπ δεν προέβη, με την απόφαση για την απόρριψη της αίτησης επανεξέτασης, σε νέα εξέταση της κατάστασης του προσφεύγοντος υπό το πρίσμα νέων νομικών και πραγματικών στοιχείων τα οποία αυτός ήταν σε θέση να προβάλει κατά της προσβαλλόμενης απόφασης, αλλά περιορίστηκε, απαντώντας στην από 19 Φεβρουαρίου 2020 αίτηση επανεξέτασης του προσφεύγοντος, να παράσχει διευκρινίσεις σχετικά με την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης. Τέτοιου είδους διευκρινίσεις δεν μπορούν, όμως, να δικαιολογήσουν τον χαρακτηρισμό της απόρριψης της αίτησης επανεξέτασης ως αυτοτελούς βλαπτικής για τον προσφεύγοντα πράξης.

14 Το αίτημα ακυρώσεως πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι βάλλει μόνον κατά της προσβαλλόμενης απόφασης, της οποίας η νομιμότητα πρέπει, ωστόσο, να εξεταστεί λαμβανομένης υπόψη της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στην απόφαση για την απόρριψη της αίτησης επανεξέτασης, η οποία θεωρείται ότι συμπίπτει με την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουλίου 2021, ΚΟ κατά Επιτροπής, T-389/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:436, σκέψη 15 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Επί του αιτήματος περί ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης

15 Προς στήριξη του πρώτου αιτήματος, ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως οι οποίοι αφορούν, πρώτον, παράβαση του άρθρου 13 των διοικητικών διατάξεων· δεύτερον, παράβαση της υποχρέωσης διαβούλευσης με τους εκπροσώπους του προσωπικού της ΕΤΕπ· τρίτον, παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της προστασίας των κεκτημένων δικαιωμάτων, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της υποχρέωσης πρόβλεψης μεταβατικού καθεστώτος, και, τέταρτον, παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων, παράβαση του καθήκοντος μέριμνας και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης.

16 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΕΤΕπ ερμηνεύει εσφαλμένως το άρθρο 13 των διοικητικών διατάξεων, το οποίο αφορά την επιστροφή των εξόδων και την κατ' αποκοπήν αποζημίωση κατά την αποχώρηση από την υπηρεσία.

17 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΕΤΕπ ερμηνεύει εσφαλμένως τη φράση «δική του εστία» υπό την έννοια ότι δηλώνει το «ακίνητο στο οποίο ο υπάλληλος ή ο σύζυγός του έχει μερίδιο, όσο ασήμαντο και αν είναι αυτό», τούτο δε ακόμη και αν ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος, ή η οικογένειά του, δεν κατοικεί εκεί ούτε έχει κατοικήσει εκεί στο παρελθόν.

18 Κατά την ΕΤΕπ, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν στηρίζεται σε νέα ερμηνεία της φράσης «δική του εστία» αλλά στην ορθή εφαρμογή του άρθρου 13 των διοικητικών διατάξεων, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του πλαισίου στο οποίο αυτό εντάσσεται, της γενικής οικονομίας του και του σκοπού που επιδιώκει. Η ΕΤΕπ εκτιμά ότι η ερμηνεία του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων την οποία υποστηρίζει ο προσφεύγων καθιστά τη διάταξη αυτή άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας.

19 Κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος. Το ιστορικό της θέσπισης μιας διάταξης του δικαίου της Ένωσης μπορεί επίσης να παρέχει στοιχεία χρήσιμα για την ερμηνεία της (απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, CRCAM, C-337/20, EU:C:2021:671, σκέψη 31· πρβλ., επίσης, απόφαση της 10ης Μαρτίου 2021, AM κατά ΕΤΕπ, T-134/19, EU:T:2021:119, σκέψη 60).

20 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 13 των διοικητικών διατάξεων, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς, έχει ως εξής:

«Ο ενδιαφερόμενος ο οποίος αλλάζει τόπο κατοικίας μετά την αποχώρησή του από την υπηρεσία και εγκαθίσταται σε απόσταση τουλάχιστον 50 [χιλιομέτρων (χλμ.)] από τον τελευταίο τόπο υπηρεσίας του, δικαιούται:

– επιστροφή των ακόλουθων εξόδων, εφόσον αυτά δεν καλύπτονται από άλλη πηγή, και

– την κατωτέρω κατ' αποκοπήν αποζημίωση –ενδεχομένως μειωμένη κατά τις αποζημιώσεις που του έχουν τυχόν καταβληθεί από άλλη πηγή– εφόσον δεν έχει μεταφέρει την κατοικία του στη δική του εστία [(établi sa résidence à son propre foyer)].

[…]

13.3. Αποζημίωση επανεγκατάστασης

Ο ενδιαφερόμενος που έχει συμπληρώσει τρία έτη υπηρεσίας –ή ανεξαρτήτως διάρκειας της υπηρεσίας στην περίπτωση που η [ΕΤΕπ] κατήγγειλε ή δεν ανανέωσε τη σύμβασή του– λαμβάνει, μετά την πραγματική εγκατάστασή του στον νέο τόπο κατοικίας του, αποζημίωση επανεγκατάστασης ίση προς τον τελευταίο μηνιαίο βασικό μισθό του, υπό την προϋπόθεση ότι δεν απολύθηκε για σοβαρό λόγο.

Επιπλέον, ο ενδιαφερόμενος, του οποίου η οικογένεια –εφόσον συγκατοικούσε με αυτόν– εγκαταστάθηκε πράγματι στον νέο τόπο κατοικίας του που βρίσκεται σε απόσταση τουλάχιστον 50 χλμ. σε ευθεία γραμμή από τον τόπο υπηρεσίας, εισπράττει για δεύτερη φορά το ίδιο ποσό.

Εφόσον δύο σύζυγοι υπάλληλοι [της ΕΤΕπ] δικαιούνται αμφότεροι την αποζημίωση επανεγκατάστασης, αυτή καταβάλλεται μόνο στον σύζυγο του οποίου ο βασικός μηνιαίος μισθός είναι υψηλότερος.»

21 Επομένως, όσον αφορά το γράμμα του άρθρου 13 των διοικητικών διατάξεων, διαπιστώνεται ότι το άρθρο αυτό προβλέπει την καταβολή κατ' αποκοπήν αποζημίωσης επανεγκατάστασης σε υπάλληλο της ΕΤΕπ ο οποίος, μετά την αποχώρησή του από την υπηρεσία, μετέφερε την κατοικία του σε απόσταση τουλάχιστον 50 χιλιομέτρων (χλμ.) από τον τελευταίο τόπο υπηρεσίας του.

22 Παρά ταύτα, το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων εξαρτά τη χορήγηση της αποζημίωσης αυτής από την προϋπόθεση ότι ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος δεν έχει μεταφέρει την κατοικία του στη δική του εστία.

23 Ελλείψει ορισμού των εννοιών «résidence» (κατοικία) και «foyer» (εστία) στις διοικητικές διατάξεις, οι έννοιες αυτές θα πρέπει να ερμηνευθούν σύμφωνα με τη συνήθη σημασία τους στην καθομιλουμένη (πρβλ. απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2021, Phantasialand, C-406/20, EU:C:2021:720, σκέψεις 28 και 29).

24 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι ο γαλλικός όρος «foyer» (εστία), ο οποίος περιλαμβάνεται στο κείμενο των διοικητικών διατάξεων στη γαλλική γλώσσα, αποδόθηκε στο κείμενο των εν λόγω διατάξεων στην αγγλική γλώσσα με τον όρο «home» (οικία) και ότι η ΕΤΕπ στηρίχθηκε στο αγγλικό κείμενο τόσο με την προσβαλλόμενη απόφαση όσο και με την απόφαση για την απόρριψη της αίτησης επανεξέτασης.

25 Ο δε αγγλικός όρος «home» δηλώνει επίσης το σπίτι ή το διαμέρισμα και, ως εκ τούτου, η έκφραση «own home» (δική του οικία) μπορεί να ερμηνευθεί ως παραπέμπουσα, όπως υποστηρίζει η ΕΤΕπ, στην έννοια του ακινήτου.

26 Αντιθέτως, σύμφωνα με το *Dictionnaire de l'Académie française* (Λεξικό της Γαλλικής Ακαδημίας), ο γαλλικός όρος «foyer» (εστία) δηλώνει τον τόπο στον οποίο ανάβει η φωτιά και, κατ' επέκταση, τον τόπο όπου διαμένει η οικογένεια ενός προσώπου. Το γαλλικό επίθετο «propre» (δική), το οποίο προηγείται του όρου «foyer» (εστία), έχει ως μοναδικό σκοπό, ενισχύοντας την κτητική αντωνυμία «son» (του), να δώσει έμφαση στο γεγονός ότι η εν λόγω εστία είναι πράγματι αυτή του υπαλλήλου.

27 Κατά πάγια νομολογία, η διατύπωση που χρησιμοποιείται σε μία από τις γλωσσικές αποδόσεις διάταξης του δικαίου της Ένωσης δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως μοναδική βάση για την ερμηνεία της διάταξης αυτής, ούτε μπορεί να της δοθεί, συναφώς, προτεραιότητα έναντι των άλλων γλωσσικών αποδόσεων. Οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης πρέπει, πράγματι, να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τρόπο ομοιόμορφο, λαμβανομένων υπόψη των αποδόσεών τους σε όλες τις γλώσσες της Ένωσης. Σε περίπτωση απόκλισης μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων νομοθετήματος της Ένωσης, η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα την εν γένει οικονομία και τον σκοπό της ρύθμισης της οποίας αποτελεί στοιχείο (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Τράπεζα Πειραιώς, C-243/20, EU:C:2021:1045, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

28 Εν προκειμένω, το κείμενο του άρθρου 13 των διοικητικών διατάξεων που έχει εφαρμογή επί της ένδικης διαφοράς προέκυψε από πρόταση καταρτισθείσα και υιοθετηθείσα στη γαλλική γλώσσα, η δε ΕΤΕπ επέλεξε να αναφέρει ρητώς, στο τελευταίο εδάφιο της εισαγωγής των διοικητικών διατάξεων, ότι το κείμενο των εν λόγω διατάξεων στην αγγλική και στη γερμανική γλώσσα είναι «μετάφραση του γαλλικού πρωτότυπου κειμένου».

29 Επομένως, υπό τις ειδικές αυτές περιστάσεις, προκειμένου να προσδιορίσει κατά τρόπο αντικειμενικό τη βούληση του συντάκτη της επίδικης διάταξης κατά τη θέσπισή της, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει, στην υπό κρίση υπόθεση, να ερμηνεύσει τις έννοιες «résidence» (κατοικία) και «foyer» (εστία) σύμφωνα με το σύνηθες νόημά τους στη γαλλική γλώσσα.

30 Συγκεκριμένα, ο όρος «résidence» (κατοικία), βάσει του ορισμού που δίδει το *Dictionnaire de l'Académie française* (Λεξικό της Γαλλικής Ακαδημίας), αντιστοιχεί στην εγκατάσταση κατά τρόπο διαρκή ή μόνιμο σε ορισμένο τόπο και, κατ' επέκταση, δηλώνει τον τόπο ή το οίκημα όπου είναι εγκατεστημένο ένα πρόσωπο.

31 Κατά συνέπεια, από το γράμμα του άρθρου 13 των διοικητικών διατάξεων προκύπτει ότι ο υπάλληλος της ΕΤΕπ ο οποίος, μετά την αποχώρησή του από την υπηρεσία, μετέφερε την κατοικία του σε απόσταση τουλάχιστον 50 χλμ. από τον τελευταίο τόπο υπηρεσίας του, δικαιούται αποζημίωση επανεγκατάστασης, εφόσον ο εν λόγω τόπος κατοικίας δεν συμπίπτει με το οίκημα στο οποίο διαμένει η οικογένειά του.

32 Επισημαίνεται συναφώς ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η ΕΤΕπ, το γεγονός ότι υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού έχει ακίνητη περιουσία σε μια χώρα, και δη στη χώρα καταγωγής του, δεν αρκεί ώστε να αποδείξει ότι διέμενε εκεί διαρκώς ή μονίμως ή ότι είχε την πρόθεση να εγκατασταθεί στη χώρα αυτή (πρβλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2020, UI κατά Επιτροπής, T-362/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:562, σκέψη 82).

33 Επομένως, το γεγονός ότι υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού είναι μισθωτής ή κύριος της οικίας του σε ορισμένη χώρα –γεγονός που εμπίπτει στην ελευθερία οργάνωσης της προσωπικής και οικογενειακής ζωής του– δεν μπορεί, αυτό και μόνο, να αποδείξει ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο έχει καθορίσει την εν λόγω χώρα ως το μόνιμο ή σύνηθες κέντρο των συμφερόντων του (πρβλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2010, Tzvetanova κατά Επιτροπής, F-33/09, EU:F:2010:18, σκέψη 52).

34 Τέλος, η οικία της οποίας είναι κάτοχος ένα πρόσωπο δεν αντιστοιχεί, ούτε οπωσδήποτε ούτε συστηματικά, στον τόπο όπου διαμένουν τα μέλη της οικογένειας του προσώπου αυτού.

35 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το χωρίο «εφόσον δεν έχει μεταφέρει την κατοικία του στη δική του εστία», το οποίο περιλαμβάνεται στο άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων, αποκλείει τη χορήγηση αποζημίωσης επανεγκατάστασης όταν ο συγκεκριμένος υπάλληλος μεταφέρει τη συνήθη διαμονή του στον τόπο όπου κατοικούν τα μέλη της οικογένειάς του και όχι όταν έχει την κυριότητα του οικήματος στο οποίο επανεγκαθίσταται.

36 Δεύτερον, η συστηματική ερμηνεία του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων επιρρωννύει τη γραμματική ερμηνεία του άρθρου αυτού.

37 Πράγματι, πρώτον, το άρθρο 1.3, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, των διοικητικών διατάξεων, το οποίο αφορά την αποζημίωση εγκατάστασης, το άρθρο 5, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος VII των διοικητικών διατάξεων, το οποίο αφορά την αποζημίωση εγκατάστασης για τα μέλη του προσωπικού που υπηρετούν σε γραφεία του εξωτερικού, και το άρθρο 6, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω παραρτήματος, το οποίο αφορά την κατοικία των μελών του προσωπικού που υπηρετούν σε γραφεία του εξωτερικού εκτός της Ένωσης, χρησιμοποιούν τον όρο «foyer» (εστία) για να προσδιορίσουν τον τόπο κατοικίας του υπαλλήλου όταν τα μέλη της οικογένειάς του κατοικούν μαζί του.

38 Ομοίως, το άρθρο 3.10, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', και τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος X των διοικητικών διατάξεων, σχετικά με τις διοικητικές διαδικασίες σε ιατρικές υποθέσεις, επιβάλλει στον υπάλληλο την υποχρέωση να ενημερώνει αμελλητί τις ιατρικές υπηρεσίες της ΕΤΕπ για κάθε περίπτωση σοβαρής μεταδοτικής ασθένειας που αφορά τον ίδιο ή άλλους «membres de son foyer» (συνοικούντες στην εστία του).

39 Επομένως, οι διατάξεις αυτές επιρρωννύουν την ερμηνεία κατά την οποία ο όρος «foyer» (εστία), ο οποίος χρησιμοποιείται στο άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων, αντιστοιχεί στον τόπο στον οποίο έχουν τη συνήθη διαμονή τους τα μέλη της οικογένειας του υπαλλήλου και όχι στο οίκημα του οποίου κύριος είναι ο υπάλληλος.

40 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων, το οποίο αφορά την επιστροφή των εξόδων και τις κατ' αποκοπήν αποζημιώσεις κατά την ανάληψη υπηρεσίας ή κατά την τοποθέτηση σε άλλο τόπο εργασίας, περιλαμβάνει ρήτρα αποκλεισμού από το δικαίωμα σε αποζημίωση εγκατάστασης, η οποία έχει πανομοιότυπη διατύπωση με το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των ίδιων διατάξεων.

41 Εξάλλου, το άρθρο 5, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το οποίο αφορά την αποζημίωση εγκατάστασης, περιλαμβάνει και αυτό ρήτρα αποκλεισμού από το δικαίωμα στην εν λόγω αποζημίωση όταν ο υπάλληλος τοποθετείται στον τόπο όπου διαμένει η οικογένειά του.

42 Συναφώς, είναι αληθές ότι η ΕΤΕπ έχει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 308 ΣΛΕΕ, λειτουργική και θεσμική αυτονομία και, ειδικότερα, ότι, αποκλείοντας την εφαρμογή του άρθρου 336 ΣΛΕΕ, με το οποίο παρέχεται αρμοδιότητα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη θέσπιση των διατάξεων του ΚΥΚ και του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, το καταστατικό της ΕΤΕπ παρέχει στην ΕΤΕπ λειτουργική αυτονομία για τον καθορισμό του καθεστώτος που εφαρμόζεται στα μέλη του προσωπικού της. Ως εκ τούτου, κατά την άσκηση της αρμοδιότητας αυτής, η ΕΤΕπ επέλεξε ένα συμβατικό καθεστώς αντί ενός υπηρεσιακού καθεστώτος και, κατά συνέπεια, οι διατάξεις του ΚΥΚ αποκλείεται να μπορούν να εφαρμοστούν, ως έχουν, στις εργασιακές σχέσεις μεταξύ της ΕΤΕπ και του προσωπικού της (πρβλ. αποφάσεις της

10ης Ιουλίου 2003, Επιτροπή κατά ΕΤΕπ, C-15/00, EU:C:2003:396, σκέψη 101, και της 16ης Δεκεμβρίου 2004, De Nicola κατά ΕΤΕπ, T-120/01 και T-300/01, EU:T:2004:367, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

43 Ωστόσο, στην υπό κρίση υπόθεση, η ΕΤΕπ δεν απέδειξε με ποιον τρόπο θα θιγόταν η λειτουργική αυτονομία της από μια ερμηνεία του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων απορρέουσα από την κατ' αναλογίαν εφαρμογή της βάσει του ΚΥΚ νομολογίας και της απόφασης που παρατίθεται στη σκέψη 44 κατωτέρω.

44 Συγκεκριμένα, η ρήτρα αποκλεισμού από το δικαίωμα αποζημίωσης εγκατάστασης που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ έχει εφαρμογή στην περίπτωση κατά την οποία ο υπάλληλος τοποθετείται στον τόπο όπου κατοικεί ήδη η οικογένειά του και εγκαθίσταται μαζί της, δεδομένου ότι δεν υποβλήθηκε σε έξοδα εγκατάστασης (απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2015, FH κατά Κοινοβουλίου, F-26/15, EU:F:2015:137, σκέψη 35).

45 Επιπλέον, από τη σχετική με τον ΚΥΚ νομολογία, η οποία μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω, λαμβανομένης υπόψη της πανομοιότυπης διατύπωσης των άρθρων 1 και 13 των διοικητικών διατάξεων, προκύπτει ότι όχι μόνο δεν υφίσταται καμία λειτουργική διαφορά μεταξύ των αποζημιώσεων εγκατάστασης και επανεγκατάστασης, αλλά ότι, αντιθέτως, οι αποζημιώσεις αυτές παρουσιάζουν στενή αναλογία από την άποψη των σκοπών που επιδιώκουν (πρβλ. απόφαση της 24ης Απριλίου 2001, Miranda κατά Επιτροπής, T-37/99, EU:T:2001:122, σκέψη 29).

46 Επομένως, η προπαρατεθείσα στη σκέψη 44 νομολογία, η οποία αφορά την αποζημίωση εγκατάστασης που προβλέπεται στο άρθρο 5 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, εφαρμόζεται κατ' αναλογίαν στην αποζημίωση επανεγκατάστασης που προβλέπεται στο άρθρο 6 του εν λόγω παραρτήματος και στο άρθρο 13 των διοικητικών διατάξεων, καθώς και στην αποζημίωση εγκατάστασης που διέπεται από το άρθρο 1 των εν λόγω διατάξεων.

47 Ασφαλώς, υπάρχει διαφοροποίηση στη διατύπωση μεταξύ, αφενός, του άρθρου 1, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, και του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων και, αφετέρου, του άρθρου 5, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

48 Εντούτοις, δεν προκύπτει ότι αυτή η αμιγώς συντακτικής φύσεως διαφοροποίηση συνεπάγεται ότι δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της ερμηνείας της ρήτρας αποκλεισμού από το δικαίωμα σε αποζημίωση εγκατάστασης του άρθρου 5, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ στις αποζημιώσεις εγκατάστασης και επανεγκατάστασης που προβλέπονται υπέρ των υπαλλήλων της ΕΤΕπ στις διοικητικές διατάξεις.

49 Τρίτον, τέλος, η τελολογική ερμηνεία του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων επιβεβαιώνει τη γραμματική και τη συστηματική ερμηνεία του.

50 Συναφώς, όπως ορθώς επισημαίνει η ΕΤΕπ, ο σκοπός της αποζημίωσης επανεγκατάστασης, όπως προκύπτει από τη νομολογία σχετικά με την αποζημίωση επανεγκατάστασης του άρθρου 6 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, είναι η κάλυψη και η ελάφρυνση των βαρών που συνεπάγεται η επανεγκατάσταση του πρώην υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού σε νέο περιβάλλον για αόριστο, αλλά αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, λόγω της αλλαγής της κύριας διαμονής του μετά την οριστική αποχώρησή του από την υπηρεσία (πρβλ. απόφαση της 24ης Απριλίου 2001, Miranda κατά Επιτροπής, T-37/99, EU:T:2001:122, σκέψη 29).

51 Πράγματι, μολονότι το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, των διοικητικών διατάξεων εξαρτά τη χορήγηση της αποζημίωσης επανεγκατάστασης μόνον από τη μεταφορά της κατοικίας του ενδιαφερομένου υπαλλήλου σε απόσταση τουλάχιστον 50 χλμ. από τον τόπο υπηρεσίας, η μεταφορά της κατοικίας στην οποία αναφέρεται η διάταξη αυτή συνεπάγεται κατ' ανάγκην την πραγματική μεταφορά της συνήθους διαμονής του εν λόγω υπαλλήλου στον νέο τόπο που δηλώνεται ως τόπος επανεγκατάστασης (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 24ης Απριλίου 2001, Miranda κατά Επιτροπής, T-37/99, EU:T:2001:122, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα βάρη που ο πρώην υπάλληλος υποχρεούται να φέρει λόγω της αλλαγής της κύριας διαμονής του μετά την οριστική αποχώρησή του από την υπηρεσία τεκμαίρεται ότι είναι μεγαλύτερα όταν επανεγκαθίσταται μαζί με την οικογένειά του, όπερ δικαιολογεί σε μια τέτοια περίπτωση, σύμφωνα με το άρθρο 13.3, δεύτερο εδάφιο, των διοικητικών διατάξεων, τη χορήγηση αποζημίωσης επανεγκατάστασης στον υπάλληλο αυτό ίσης προς το διπλάσιο του τελευταίου μηνιαίου βασικού μισθού (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2015, van der Spree κατά Επιτροπής, F-37/15, EU:F:2015:139, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

53 Στη δε επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση περίπτωση κατά την οποία, λόγω της αποχώρησης από την υπηρεσία, ο υπάλληλος επανεγκαθίσταται με την οικογένειά του, η οποία διέμενε μαζί του στον τόπο της τελευταίας τοποθέτησής του, δεν προκύπτει ότι η κυριότητα της οικίας στην οποία επανεγκαθίσταται ο υπάλληλος τον απαλλάσσει από όλα τα βάρη που συνδέονται με τη μεταφορά της κύριας διαμονής του ιδίου και της οικογένειάς του και με την ένταξή του, καθώς και την ένταξη των συνοικούντων στην εστία του, στον νέο τόπο κατοικίας του για σημαντικό χρονικό διάστημα.

54 Πράγματι, επισημαίνεται ότι τα έξοδα που καλύπτει η αποζημίωση επανεγκατάστασης την οποία προβλέπει το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων δεν καθορίζονται ως προς τη φύση τους, πράγμα το οποίο, εξάλλου, απλουστεύει το έργο της διοίκησης, καθόσον την απαλλάσσει από την υποχρέωση να ελέγχει τα έξοδα στα οποία πράγματι υποβλήθηκε ο υπάλληλος (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 1978, Verhaaf κατά Επιτροπής, 140/77, EU:C:1978:197, σκέψη 17)

55 Επομένως, αυτή η κατ' αποκοπήν αποζημίωση αποβλέπει στην κάλυψη των εξόδων τα οποία θα πραγματοποιηθούν αναπόφευκτα, αλλά είναι δύσκολο να υπολογισθούν, και των οποίων ο προσδιορισμός θα ήταν υπερβολικά δαπανηρός και επαχθής για τη διοίκηση (πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα G. Slynn στην υπόθεση Evens κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, 79/82, EU:C:1982:389, σ. 4045).

56 Ασφαλώς, το γεγονός ότι ο υπάλληλος, λόγω της αποχώρησής του από την υπηρεσία, επανεγκαθίσταται σε οίκημα του οποίου είναι κύριος ή συγκύριος ενδέχεται να μειώσει ορισμένα έξοδα που συνδέονται με την επανεγκατάστασή του, καθόσον αποφεύγει, μεταξύ άλλων, το κόστος μίσθωσης της νέας οικίας του.

57 Εντούτοις, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η ΕΤΕπ, από την περίσταση αυτή δεν μπορεί να συναχθεί γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η ένταξη του οικείου υπαλλήλου σε περιβάλλον διαφορετικό από εκείνο του τελευταίου τόπου υπηρεσίας του δεν τον υποβάλλει σε καμία δαπάνη.

58 Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο η επιλογή ενός προσώπου να μεταφέρει τη συνήθη διαμονή του σε δευτερεύουσα κατοικία να συνοδεύεται, για παράδειγμα, από εργασίες επισκευής ή διαρρύθμισης οι οποίες, όταν η επανεγκατάσταση αυτή λαμβάνει χώρα μετά την αποχώρηση από την υπηρεσία, συνιστούν δαπάνες τις οποίες πρέπει να καλύπτει η αποζημίωση επανεγκατάστασης.

59 Συναφώς, ο μόνιμος υπάλληλος ή το μέλος του λοιπού προσωπικού που επανεγκαθίσταται σε οικία της οποίας είναι κύριος δεν βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με τον μόνιμο υπάλληλο ή το μέλος του λοιπού προσωπικού που μεταφέρει τη νέα κατοικία του στη δική του εστία.

60 Πράγματι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, το τεκμήριο ότι ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού δεν υποβάλλεται σε έξοδα επανεγκατάστασης απορρέει λογικά από την ένταση των δεσμών που ένα πρόσωπο διατηρεί, κατ' αρχήν, με τα μέλη της οικογένειάς του και λόγω της οποίας το πρόσωπο αυτό επιστρέφει όσο το δυνατόν συχνότερα στον τόπο όπου διαμένει η οικογένειά του.

61 Λαμβανομένης υπόψη της έντασης των δεσμών αυτών, δεν μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί, κατά την αποχώρηση του υπαλλήλου από την υπηρεσία και τη μεταφορά της συνήθους διαμονής του στη δική του εστία, ότι ο εν λόγω υπάλληλος αντιμετωπίζει την ανάγκη προσαρμογής του σε νέο περιβάλλον.

62 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η ΕΤΕπ, αρνούμενη να χορηγήσει στον προσφεύγοντα την αποζημίωση επανεγκατάστασης με την αιτιολογία ότι ήταν κύριος του οικήματος στο οποίο επανεγκαταστάθηκε, στηρίχθηκε σε λόγο μη προβλεπόμενο από το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, των διοικητικών διατάξεων και, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, παρέβη τη διάταξη αυτή.

63 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί, χωρίς να απαιτείται η εξέταση των λοιπών λόγων της προσφυγής.

Επί του αιτήματος να υποχρεωθεί η ΕΤΕπ να καταβάλει την αποζημίωση επανεγκατάστασης

64 Με το τρίτο αίτημά του, ο προσφεύγων ζητεί να υποχρεωθεί η ΕΤΕπ να καταβάλει την αποζημίωση επανεγκατάστασης, πλέον τόκων υπερημερίας υπολογιζομένων βάσει του επιτοκίου της ΕΚΤ προσαυξημένου κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες, μέχρι την πλήρη καταβολή της εν λόγω αποζημίωσης.

65 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, κατά τη νομολογία, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί, χωρίς να σφετεριστεί τις εξουσίες διοικητικής αρχής, να διατάξει θεσμικό όργανο ή οργανισμό της Ένωσης να λάβει τα συγκεκριμένα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση δικαστικής απόφασης με την οποία ακυρώθηκε μια διοικητική απόφαση (πρβλ. απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2014, Strack κατά Επιτροπής, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, σκέψη 145 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

66 Παρά ταύτα, στις χρηματικές διαφορές, η πλήρης δικαιοδοσία την οποία απονέμει στον δικαστή της Ένωσης το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ τού παρέχει την εξουσία να επιλύει πλήρως τις διαφορές των οποίων επιλαμβάνεται, δηλαδή να αποφαίνεται επί του συνόλου των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του υπαλλήλου ή, άλλως, να αναθέτει στο εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο, και υπό τον έλεγχό του, την εκτέλεση κάποιου μέρους της απόφασης, υπό τους συγκεκριμένους όρους που ο ίδιος καθορίζει (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, C-135/06 P, EU:C:2007:812, σκέψη 67).

67 Συγκεκριμένα, συνιστούν «χρηματικές διαφορές», υπό την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, όχι μόνον οι αγωγές αποζημίωσης που ασκούν οι υπάλληλοι κατά θεσμικού οργάνου, αλλά και οι αγωγές με αίτημα την εκ μέρους θεσμικού οργάνου καταβολή σε υπάλληλο ποσού το οποίο αυτός θεωρεί ότι του οφείλεται δυνάμει του ΚΥΚ ή άλλης πράξης που διέπει τις εργασιακές τους σχέσεις (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, C-135/06 P, EU:C:2007:812, σκέψη 65).

68 Απόκειται στον δικαστή της Ένωσης να υποχρεώσει, εφόσον συντρέχει λόγος, θεσμικό όργανο στην καταβολή ποσού το οποίο ο προσφεύγων δικαιούται δυνάμει του ΚΥΚ ή άλλης νομικής πράξης (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, C-135/06 P, EU:C:2007:812, σκέψη 68, και της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Επανεξέταση Missir Mamachi di Lusignano κατά Επιτροπής, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, σκέψη 40).

69 Επιπλέον, κατά τη νομολογία, ο κανόνας του άρθρου 91, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος του ΚΥΚ έχει εφαρμογή στις διαφορές μεταξύ της ΕΤΕπ και των υπαλλήλων της (πρβλ. απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2001, ΕΤΕπ κατά Hautem, C-449/99 P, EU:C:2001:502, σκέψη 95).

70 Εν προκειμένω, το αίτημα του προσφεύγοντος να του καταβάλει η ΕΤΕπ το ποσό της αποζημίωσης επανεγκατάστασης προσαυξανόμενο με τόκους υπερημερίας έχει χρηματικό χαρακτήρα υπό την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

71 Επιπλέον, η ΕΤΕπ δεν απέδειξε, ούτε καν ισχυρίστηκε, ότι ο προσφεύγων δεν πληρούσε τις λοιπές προϋποθέσεις του άρθρου 13 των διοικητικών διατάξεων για τη χορήγηση της αποζημίωσης επανεγκατάστασης.

72 Επομένως, λαμβανομένης υπόψη της ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντος και να υποχρεωθεί η ΕΤΕπ να του καταβάλει την αποζημίωση επανεγκατάστασης που του οφείλεται από την παραλαβή της αίτησής του, ήτοι από τις 4 Σεπτεμβρίου 2019, πλέον τόκων υπερημερίας επί της αποζημίωσης αυτής μέχρι πλήρους εξοφλήσεως, οι δε τόκοι υπερημερίας πρέπει να υπολογιστούν βάσει του εφαρμοζόμενου από την ΕΚΤ επιτοκίου για τις κύριες πράξεις αναχρηματοδότησης το οποίο ίσχυε την πρώτη ημέρα του μήνα κατά τον οποίο η αποζημίωση κατέστη απαιτητή, προσαυξημένου κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες.

Επί των δικαστικών εξόδων

73 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η ΕΤΕπ ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του προσφεύγοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕπ) της 9ης Ιανουαρίου 2020 με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του LR για τη χορήγηση της αποζημίωσης επανεγκατάστασης.**

2) **Υποχρεώνει την ΕΤΕπ να καταβάλει στον LR τη μνημονευόμενη στο σημείο 1 του διατακτικού αποζημίωση, πλέον τόκων υπερημερίας από τις 4 Σεπτεμβρίου 2019 και έως την ημερομηνία πραγματικής καταβολής της αποζημίωσης, βάσει του επιτοκίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) για τις κύριες πράξεις αναχρηματοδότησης το οποίο ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, προσαυξημένου κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες.**

3) **Καταδικάζει την ΕΤΕπ στα δικαστικά έξοδα.**

van der Woude Παπασάββας da Silva Passos

Valančius Sampol Pucurull

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 7 Σεπτεμβρίου 2022.

(υπογραφές)